

BOOMER

Copyright: © 2024 Helena Vyt

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

BOOMER

HELENA VYT

1

“Dzjiezus, ik verschiet me een bult roept Steven”, die nochtans niet vlug schrikt.

Een jonge hond is zonet uit het niets vanuit de beboste helling voor zijn voeten gesprongen.

“Neen, dat kan niet? Is dat dezelfde hond die ons in juni gevolgd had”, vraag ik me luidop af. En dan: “Ja, dat moet hij zijn. Hij heeft dezelfde lange donkere staart die helemaal niet bij de rest van zijn lijf past.”

“Ja”, beaamt ook Steven. “En hij piept net zoals de pup dat drie maanden geleden deed.”

Drie maanden eerder, juni 2008.

We starten een wandeling in Villaler. Al na enkele honderden meters volgen twee honden ons: een typische grote witte Pyreneese herder en een schattige pup van God weet welk ras. Het kleine dier heeft een uitgerafelde blauwe jute halsband aan. Na amper een paar minuten houdt de grote witte hond het voor bekeken en keert op zijn stappen terug. De kleine pup echter is vastbesloten ons te blijven volgen. Het is niet de eerste keer dat loslopende honden ons volgen. We hebben dan ook aan een blik genoeg om mekaar teken te doen dat we het diertje niet gaan aanhalen, het gewoon zullen negeren. Aanvankelijk deden we dat wel. Een enkele hond keerde na enige tijd terug. Andere dieren bleven volgen, we gaven hen zelfs een deel van onze picknick, maar eens terug bij onze wagen was het hartverscheurend om de honden achter te moeten laten. Dat willen we liever niet meer meemaken.

De pup huppelt speels achter ons aan, op enige afstand. Met zijn kleine pootjes loopt hij met gemak de heuvels mee op en af. Is het iets te moeilijk, dan piept hij er gewoon bij. Op een bepaald moment naderen we een soort omheining waarvan de ingang afgesloten is met geweven takken, zo te zien, beetje zoals manden vroeger geweven werden, niet met een gewoon

hek. Met enige moeite stappen we eroverheen. Voor het pupje is het echter vrijwel omogelijk die hindernis te nemen. Het jammert klaaglijk om aan te geven dat het wil blijven volgen, maar niet kan. We beseffen dat ook dit weer een blijvertje is dat ons tot aan de auto zal volgen. Met een bovenmenselijke inspanning slaagt het erin zich door de takken te wringen en huppelt weer achter ons aan. De geplande wandeling duurt ongeveer vijf uur. Dik halfweg zullen ze onze picknick verorberen. Nog steeds hebben we het diertje niet aangehaald, niet geaaid, zelfs niet in de ogen gekeken. We gaan zitten op een lange boomstam. De pup legt zich neer op enkele meters van ons vandaan. Hij volgt met zijn kleine oogjes de picknick, beweegt niet, komt niet bedelen. Meelijwekkend vinden we het, maar we houden ons aan onze eerdere afspraak en geven het mormeltje geen kruimel brood.

De tocht gaat verder. Er komen nog enkele moeilijke hindernissen. Op een bepaald punt is de weg heel steil, vol met kleine leisteentjes. Pup glijdt er iedere keer vanaf, piept continu, maar waar een wil is, is een weg en ook die uitdaging doorstaat hij met glans. We passeren een klein dorpje. Daar loopt een dobberman los. De schrik slaat ons om het hart. Die zal ongetwijfeld het hummeltje aanvallen. Maar er gebeurt gelukkig niets. Hij negeert de pup die heel ondergeschikt is en waarschijnlijk blij dat hij niet bedreigd wordt. Aan enkele locals vraagt Steven of ze de pup soms kennen. Dan zouden ze hem kunnen terugbrengen naar de eigenaars. Maar het antwoord is telkens nee.

Nog enige tijd verloopt de wandeling rustig, er zijn geen hindernissen, belemmeringen meer. Tot we een volgend klein dorpje binnenwandelen. Daar gaat het mis. Vier grote honden lopen grommend naar het pupje toe, omsingelen het en blaffen het onheilspellend toe.

Wat kunnen we doen? Gaan honden met mekaar in de clinch, dan moet je je vooral niet moeien, ze het zelf laten uitvechten. Dat doen we dan ook en met toch wat lood in onze schoenen wandelen we verder.

Eenmaal terug bij de auto, vraag ik om nog eens langs dat laatste dorpje voorbij te rijden waar pup werd omsingeld. Op het dorpspleintje zijn geen honden meer te bespeuren. Noch de grote, noch het pupje.

We keren terug naar de casa rural waar we verblijven en doen ons relaas aan Jan en Laura, de uitbaters. Ze luisteren naar ons verhaal, begrijpen de bekommernis, maar daar stopt het ook.

Enkele dagen later keren we terug naar België om weer aan de slag te gaan. De volgende vakantie in Casa Pedro is al vastgelegd: halfweg september.

Het weerzien is zoals steeds hartelijk. In de zes jaar dat we mekaar kennen, zijn we al minstens tien keer te gast geweest in het gezellige huis. Het is een beetje onze tweede thuis geworden. Jan is een spraakwaterval die de ene na de andere grappige anekdote ophaalt. Hij doet niets liever dan zijn gasten vermaken. Tevens staat hij altijd paraat om zijn gasten met woord en daad bij te staan. Ben je halfweg een lastige bergwandeling en zie je het niet meer zitten, een telefoontje en binnen de korste keren komt hij je met zijn Defender oppikken. De wandelingen tekent hij je 's morgens bij het ontbijt minitieuw uit en wees maar zeker dat het je eigen schuld is, wanneer je toch verkeerd loopt. Voor ons tekent hij nog maar zelden een wandeling uit. We kennen de streek ondertussen vrij goed. Steven is bedreven in stafkaarten lezen en heeft een mooie trip van een vijftal uur in gedachten voor die dag. Bedoeling is na het ontbijt onmiddellijk naar Villaler te rijden en daar te starten.

We zijn nog maar een kwartiertje aan het stappen wanneer...pup voor Stevens voeten springt.

Deze keer is de situatie echter compleet anders. In augustus is Basil, de trouwe schnauzer van Jan en Laura, door een maagontstekening vroegtijdig aan zijn einde gekomen.

Een casa rural, in een dorpje van amper tien huizen groot, het laatste huis voor de berg. Dat kan niet lang zonder hond zijn, redeneren we. We hebben nog een hele wandeling voor de boeg en nemen een beslissing: deze keer gaan we het diertje wél aanhalen. Het laat zich gewillig aaien. Bij de picknick ligt het nog steeds op enige afstand naar ons te kijken. Nu gooien we wel stukjes brood die het rustig opeet. We lopen door enkele dorpjes waar nu en dan een auto rijdt. Pup blijft dicht bij ons. Terug aan onze auto is hij niet van onze zijde geweken. De koffer gaat open. Pup staat aarzelend te kijken. Steven tilt hem zachtjes op, hij laat het gewillig toe. Steven zet hem in de koffer neer. Een leiband hebben we niet, touw evenmin. Ik zet me op de achterbank en stel het diertje gerust tijdens de rit. Het blijft rustig zitten, de tien kilometer naar huis, Casa Pedro.

Het is late namiddag. Enkele andere gasten zitten op het terras en reageren verrukt, wanneer we het schattige dier uit de koffer halen. Het

loopt niet weg, integendeel, gaat naar het terras en legt zich daar neer.

Jan is binnen zijn mails aan het lezen, Laura kijkt naar de dagelijkse soap. Een ontspanningsmomentje, alvorens ze aan het avondeten begint en Jan de tafel dekt. Of gasten optrommelt die dat voor hem doen.

Ik ga naar binnen en zeg met een semi-bedrukt gezicht dat ik hem iets moet vragen, of hij even mee naar buiten wil komen. Jan, die altijd bekommerd is om het welzijn van zijn gasten, komt direct mee naar buiten. Hij ziet het hondje, zijn bezorgde gezicht van daarnet verdwijnt en er verschijnt een brede glimlach om zijn mond. “Jan, dit is het hondje dat ons in juni ook gevolgd heeft”, zegt Steven. We dachten: “Basil is helaas gestorven, misschien kan hij zijn plaats innemen? Indien je het geen goed idee vindt, brengen we hem naar een asiël.” “Wacht even”, tempert Jan. “Dit diertje staat me aan, maar we moeten weten of het al dan niet gechipt is”. Ondertussen is Laura ook naar buiten gekomen. Ook zij kijkt glimlachend naar het reutje. Jan is gewend om de koe bij de horens te vatten, gaat naar binnen en belt zijn dierenarts. “Antonio, een jong zwerfhondje is op ons pad gekomen. Ik zou het graag adopteren, maar moet weten of het al dan niet gechipt is”. Antonio slaat zijn agenda open en zegt tegen Jan dat hij hem en het hondje ten vroegste de maandag daarop kan ontvangen. “Ah nee”, antwoordt Jan. “Het is nu donderdag, ik voel aan dat ik me aan dat diertje ga hechten. Zolang kan ik heus niet wachten”. Antonio zucht, kijkt nog eens in zijn agenda en zegt dan: “Kom morgenavond om 19:00 uur. Dan check ik of hij een chip heeft.” Jan is opgelucht, Laura en wij ook. Nog meer dan 24 uur wachten, maar dan zal er tenminste duidelijkheid zijn. De overige gasten hebben zich ondertussen ook rond het hondje geschaard dat zich al die aandacht laat welgevalen. Er worden pilsjes ontkurkt en er wordt bij voorbaat getoast op een goede afloop. Er zijn nog hondenbrokken van Basil over. Geen brokken voor een pup, maar zo nauw kan er nu niet gekeken worden. Dinuo is een afgelegen bergdorpje. Bij het binnenrijden staat er nog net niet hol van Pluto op het plaatsbord. De dichtbijzijnde winkel bevindt zich op 6 km bergafwaarts. Maar daar verkopen ze enkel brood en water. Primitiever kan nauwelijks. De eerste supermarkte is nog 15 km verder rijden, het eerste gedeelte van de weg langs smalle bergweggetjes. Geschikt hondenvoer halen, dat wordt een taak voor ‘s anderendaags, gesteld dat het hondje kan blijven.

“Jan, zouden we hem in afwachting van morgenavond toch al niet een naam geven?” vraag ik. Jan denkt even na, herinnert zich een Amerikaanse serie van lang geleden waar een hond in meespeelde. “Lassie?” vraagt Leen. “Neen”, antwoordt Jan, “Boomer heette de hond uit die serie.” Steven en ik gaan direct akkoord. Boomer is een mooie naam, ook voor een zwerfhond die één moeder heeft, maar waarschijnlijk zeven verschillende vaders. Hij heeft iets vertederends over zich, maar heel mooi kun je Boomer niet noemen. Voornamelijk omdat zijn poten niet in verhouding tot zijn lichaam zijn. Bovendien heeft hij twee verschillende types vacht. Zijn rugvacht is stug en donker gekleurd, zijn ondervacht is superzacht en net heel licht gekleurd.

Tweede vraag is waar het diertje de nacht mag doorbrengen. Basil was heel veel buiten, maar sliep ‘s nachts binnen. In een erkertje in de bar. Omdat we niet weten of Boomer ‘s nachts rustig zal zijn, wordt besloten dat hij in de aparte gang mag slapen, onderaan de trap die naar de slaapkamer van Jan en Laura leidt. Het kussen van Basil laten we Boomer besnuffelen. Daar zal hij zijn eerste en hopelijk niet laatste nacht op kunnen doorbrengen.

Tothet bedtijd is, mag Boomer in de living. Geen enkele van de gasten maakt daar bezwaar tegen. Jans stelling is immers dat dieren geen belemmering voor de gasten mogen zijn. Niet iedere gast is een hondenliefhebber. Bovendien is er een gemengd publiek: Belgen en Spanjaarden. In het algemeen beschouwen Spanjaarden huisdieren eerder als wezens die zo veel mogelijk buiten moeten leven en enkel bij onguur en echt koud weer binnen mogen. Het is ondertussen vroege herfst. Overdag kan het nog makkelijk 25 graden warm worden, maar de ochtenden en avonden zijn al naar de frisse kant. Jan, eeuwige koukleum die we zelfs bij 30 graden nog nooit in een short gezien hebben, heeft de haard in de living aangestoken. Na het eten zit iedereen daar met een koffietje of sterkers rond het vuur geschaard. Boomer heeft een prominent plaatsje gekregen en ligt gelukkig op het kussen van Basil dat hij ondertussen al als het zijne beschouwt. Ik kan mijn ogen niet van hem afhouden. Als hij niet gechipt is, wordt hij van Jan. Hoe graag zou ik hem echter zelf niet mee naar België nemen. Sinds mijn kindertijd ben ik stapelzot van honden. Na lang aandringen heb ik op mijn tiende een foxje gekregen dat ik altijd met de beste zorgen omringd heb. Sindsdien zijn er thuis altijd honden geweest. Tot ik op eigen benen ging staan. Een

job waarbij ik iedere dag 11 uur van huis ben en wonen in een appartement: dan is er noch tijd, noch ruimte om een hond te houden. Ook nu nog wonen we in een appartement en werken we vele uren van huis. Een hond laat je zolang niet alleen. Die knop moet ik direct omdraaien, besef ik.

Het wordt bedtijd. Alle gasten gaan naar boven. Laura ruimt op, Jan sluit beneden alles af en gaat dan ook naar boven. Ongelooflijk hoe Boomer hem onmiddellijk mee naar boven volgt. Voorvoelt hij dat Jan zijn baasje zal worden?

Voor mij wordt het een onrustige nacht. Om vier uur word ik voor de eerste keer wakker. Ik voel net dezelfde spanning als op 6 december, lang geleden. Ik mag, kan nu nog niet gaan kijken, maar zou zo graag Boomer zien en hem knuffelen. Ik dommel in, word om vijf uur opnieuw wakker, dommel weer in, het wordt zes uur. Pfff, nog maar zes uur. Om zeven uur kan ik het niet meer houden. Het ontbijt wordt pas vanaf half negen geserveerd, maar ik spring uit bed, was me, trek mijn kleren aan en loop stil de trap af. Gelukkig is Laura beneden in de keuken al bezig het ontbijt klaar te maken. Boomer mag niet in de keuken. Hij blijft mooi liggen in de deurgang tussen de keuken en de eetzaal. Hondjes moeten gelukkig uitgelaten worden. Ik doe hem de veel te grote leiband van Basil aan. Dat was een uit de kluiten gewassen schnauzer. Boomer is... ja wat is Boomer? Een kruising tussen...wat en wat? Maar alleszins een pak kleiner dan Basil. Met wat geklooi met een elastiekje erbij lukt het om Boomer aan te lijnen. Steven kan dat ongetwijfeld beter, maar die slaapt nog. Het terrein waarop de casa rural staat is niet volledig omheind. Geen risico's nemen. Vermijden dat Boomer het hazenpad kiest.

De korte wandeling verloopt uitstekend. Boomer snuffelt, doet wat alle hondjes doen en loopt nadien kwispelend mee naar binnen. Daar heeft Laura in de zijruimte van de eetzaal een kom met brokjes gezet die heel vlot naar binnen gaan.

Straks komen de gasten ontbijten. Boomer mag binnenblijven, maar wordt voor alle zekerheid aan een lange leiband vastgelegd aan een van de poten van de lange zitbank in de erker, de zijruimte. Ook dat laat hij zich welgevallen. Is hij geen droomhond?

De gasten komen een voor een aan de ontbijttafel, echter niet zonder eerst Boomer te gaan begroeten. Voorheen was Jan de ster van Casa Pedro, nu is er geduchte concurrentie.

Wachten tot zeven uur die avond zonder gewandeld te hebben is voor mij onmogelijk. Ik heb op het internet al gezocht en gelezen dat pups nog geen lange wandelingen mogen maken. Hoelang is een hond pup? Voor grotere rassen mag je rekenen op zo'n twee jaar, voor kleinere een jaar. Zo oud is Boomer niet. Laat hem vier maanden geweest zijn in juni, dan is hij nu nog maar zeven maanden oud. Anderzijds heeft Boomer zijn nog jonge leven waarschijnlijk de hele tijd als zwervhond doorgebracht. Die zijn taaier. Een compromis: "Zou een uurtje wandelen met Boomer kunnen?" Steven fronsst zijn wenkbrauwen. "Laten we beginnen met een half uurtje, hem nadien laten uitrusten op het terras en kijken hoe snel hij recupereert."

Boomer volgt ons vol enthousiasme mee naar buiten. Hem loslaten durven we niet. Stel dat hij ervandoor gaat en niet meer naar ons terugkeert. Wat weten we tenslotte van hem? We besluiten naar het eerstvolgende dorpje, Ribera te gaan, op een kwartiertje stappen.

Boomer gedraagt zich voorbeeldig. Hij trekt niet aan de leiband, houdt wel vaak halt om te snuffelen en te markeren, een echt reutje. Dat gunnen we hem uiteraard. De weg naar het dorpje is dalend. De terugweg is een lichte klim. Maar ook daar geen enkel probleem voor het krachtige, jeugdige dier. Na driekwart uur zijn we terug bij Casa Pedro. Het zonnetje schijnt al lekker op het terras. De ochtendfriste is helemaal verdwenen. Elf uur, toch nog wat vroeg om al een San Miguel te ontstoppen, maar vooruit, de eerste leibandtocht moet gevierd worden. Jan ziet het volledig zitten en haalt de twee biertjes. Voor mij wordt het een cortado, die Laura zo goed kan maken.

Genietend en babbelend wordt het middag. Boomer ligt voor alle zekerheid met zijn leiband aan de terrastafel vast. Hij is rustig, kijkt wel voordurend om zich heen. Waakt hij? Verdedigt hij Casa Pedro? Jan is in ieder geval opgetogen met dit voorbeeldige gedrag. Dat de namiddag maar gauw voorbij is. Na het middageten houdt Jan zijn dagelijkse siësta. Laura vult haar krantkruiswoordraadsel in. Steven leest in een van zijn meegebrachte autotijdschriften. Amper een uur gewandeld is veel te weinig voor mij. Boomer is gerecupereerd, voor zover hij al moe geweest zou zijn en ik loop met hem nog eens naar het boerendorpje. Het grote voordeel van

september is dat het nog erg zonnig kan zijn, maar dat de grote zomerhitte voorbij is. Onderweg loopt een konijntje over de weg. Dat is Boomer niet ontgaan. Als gek rukt hij aan de leiband. Met moeite kan ik hem bedwingen. Het lukt, Boomer staat nog wat te prullen, omdat hij niet op het diertje heeft kunnen jagen, maar loopt dan toch weer rustig mee. In het dorpje ga ik op het bankje aan de kerk zitten. Vroeger, bij de ondergaande zon verzamelden de ouderlingen daar en bespraken ze de voorbije dag. De enige boer die er nu nog is, leeft samen met zijn oude vader. Ongelofelijk, enkel voor de hoogstnoodzakelijke boodschappen daalt hij 20 kilometer naar beneden, drinkt er een biertje in een van de barretjes en rijdt terug naar zijn oude vader, de drie koeien, twee geiten, het varkentje en de enkele kippen. De opbrengst is te weinig om van te leven. De oude vader trekt een karig pensioentje. De zoon bewerkt ook nog een lapje grond waarop ze de groenten telen die ze nodig hebben om te leven. Vlees hebben ze van hun eigen runderen en kippen. Onvoorstelbaar met hoe weinig middelen deze twee mensen overleven. Jan is regelmatig bij hen op bezoek. Vader is ondertussen stokoud geworden, heeft allerlei kwaaltjes en moet regelmatig op controle naar het dichtsbijzijnde ziekenhuis dat 50 km verderop ligt, maar langs de kronkelweggetjes doe je daar al gauw twee uur over. Met zijn oude wagen kan de zoon die reis niet meer ondernemen. Jan is dan taxichauffeur. Los daarvan is de zoon op eigen houtje ook nog nooit verder geweest dan het stadje waar hij zijn wekelijkse boodschappen doet. Hopelijk zingen vader en zoon het nog een hele tijd uit.

Ik ga terug naar boven. Ondertussen is het toch al drie uur geworden. Op het terras is Steven ingedommeld. Ik laat hem rustig zitten en haalt binnen een frisse Vichy Catalan. Een heerlijk watertje. Net genoeg bruis, heel lichtjes gezouten. Een perfecte dorstlesser. Boomer gaat onder de terrastafel liggen. Met zijn deels donkere vacht is de volle zon te straf voor hem. Ik leg hem opnieuw vast, haal mijn boek en begin te lezen.

Jan heeft er een vrij lange siësta op zitten en voegt zich om vier uur bij ons. Tijd om een tas koffie te drinken. Voor een tweede San Miguel is het nog iets te vroeg. Bovendien moeten we over twee uur naar Pont rijden voor het onderzoek bij Antonio. De spanning begint zich te laten gevoelen. Laat Boomer alstublieft ongechipt zijn. Dan kan hij bij Jan en Laura blijven en

wacht hem ongetwijfeld een veel beter leven dan als zwerfhond. Tot nu toe heeft Boomer de beste maanden in de vrije natuur meegemaakt: warm, zonnig weer, genoeg fris water in de talrijke beekjes, geen sneeuw, geen bevroren water, geen gierende koude winternoordenwind.

In Casa Pedro, waar vaak ook Spaanse gasten verblijven, wordt vóór negen uur 's avonds nooit gegeten. We rekenen op een tweetal uurtjes om naar Antonio te rijden, Boomer te laten checken en terug te keren. Of hij al dan niet een chip heeft is de hoofdzaak, maar we gaan ook naar zijn lange flaporen laten kijken. Boomer krabt zich verrot aan zijn beide oren. Hij laat toe dat we ze binnenste buiten keren, maar wij zien niet echt een oorzaak.

Boomer klimt gewillig op de achterbank van de Defender, waar ik zit. Steven zit vooraan bij de chef, zoals we Jan al plagend noemen. Op de bank heb ik een oud dekentje uitgespreid. Geen slecht idee, want Boomer lijkt niet echt gewend aan meerijden in een terreinwagen. In één gulp komt zijn maaginhoud eruit. Gelukkig op het dekentje. Jan stopt, we stappen uit, maken de jeep binnenin zo goed als mogelijk proper en leggen het dekentje achterin de laadruimte. Gelukkig is het nog niet echt koud. Met open ruiten bereiken we na een kwartiertje rijden nog Pont. Is Boomer in zijn jonge leven al bij een dierenarts geweest? Bevallen doet het hem allerminst. We moeten hem binnenslepen bij Antonio. Nochtans moet je eerst door een winkelruimte waar toch allerlei lekkers staat, maar misschien ruikt hij de ontsmettingsmiddelen en medicijnen? Of het zweet van andere angstige dieren? Antonio laat de vorige klant buiten en ontvangt ons in zijn cabinet. In geuren en kleuren vertelt Jan het verhaal, in zijn sappig Spaans. Zijn woordenschat is heel uitgebreid, maar het accent blijft een West-Vlaming verraden. Antonio is mee en haalt zijn chipcontoletoestelletje boven. Bingo! Boomer is niet gechipt. De belangrijkste hindernis is al genomen. Antonio laat Boomer nu op de onderzoekstafel zetten. Dat gebeurt niet zonder slag of stoot, toch iets moeilijker dan gedacht. De schrik zit er goed in bij Boomer en veiligheidshalve wordt hem toch maar een muilkorf aangespt. Boomer is te mager. Krachtvoeder voor pups heeft hij al zeker nodig. Zijn vacht is eerder vaal wat wijst op een duidelijk tekort aan een evenwichtige voeding. Zwerfhonden heeft Antonio al vaker behandeld. Hij vermoedt dat Boomer zijn jonge leven overleefd heeft op bessen, takjes en de uitwerpselen van everzwijnen. Blijkbaar zitten daar heel wat levensnoodzakelijke

voedingsstoffen in, maar een evenwichtige voeding was het niet. Dit is nu al een leerrijke consultatie. Zijn botten lijken ok. Er is geen spoor van eventuele breuken. Straathonden worden vaak aangereden op straat. Ze kunnen daar lelijk genezende breuken aan overhouden. Zijn ingewanden lijken ook in orde. Resten zijn oren waar hij onophoudelijk zit aan te krabben. “Hola”, schijnt Boomer te denken, “daar blijven jullie mooi af.” Geen denken aan dat we hem kunnen bedwingen. Ook de dwingende, gezaghebbende stem van Jan biedt geen soelaas. Antonio ziet geen andere optie dan Boomer korstondig in slaap te brengen om zijn beide oren te kunnen onderzoeken. Meteen ent hij hem dan ook in met de vereiste vaccinaties. Boomer stribbelt tegen. Hij is krachtig en verzet zich tegen de inwerking van het slaapmiddel, het duurt minstens een half uur voor hij zich eindelijk gewonnen geeft en door zijn poten zakt. Ondertussen heeft Antonio een Europees paspoort voor Boomer aangemaakt. Zijn ras kan Antonio niet bepalen. Er zou een stukje Duitse herder kunnen inzitten, beetje griffon nivernais misschien. Zijn geboortedatum kennen we evenmin. Afgaande op zijn ervaring schat Antonio dat hij halfweg februari geboren is. De 15de wordt ingeschreven in zijn boekje. “Hadden jullie hem nu niet gevonden en in huis genomen, hij zou de winter niet overleefd hebben. Beschutting zou hij in een van de vele verlaten huizen in de omringende dorpen wel gevonden hebben, maar eten zou een groter probleem geworden zijn. Bessen zijn er in de winter niet meer. Echt malse takjes ook niet meer. Hij zou dan enkel moeten overleven op wat everzwijnen achterlaten. Die komen echter pas ‘s nachts op dreef. Tegen de ochtend is er dan veel kans dat alles ondergesneeuwd of bevroren is”, vertelt Antonio nog. Jan wordt de barmhartige samaritaan. Er moet immers een eigenaar voor Boomer zijn. We hadden al met Jan en Laura afgesproken dat wij Boomers suikertante en -oom zouden worden. Doordat Boomer in Dinuo zal blijven is het echter beter dat hij daar gedomicilieerd wordt. Antonio kan eindelijk zijn oren onderzoeken. Met een oneindig lange tang gaat hij in zijn ene oor. Boomer is in slaap maar verzet zich niettemin nog altijd en piept lichtjes. Antonio is er gerust in dat hij niet voortijdig wakker zal worden. Niet tot zijn verbazing haalt Antonio lange slierten verrotte grashalmen uit zijn oren. Boomer zal zich een pak comfortabeler voelen nu.

De consultatie heeft meer dan een uur geduurd. Ik betaal de rekening, Steven draagt de half versufte Boomer naar de auto. 18 kg, dat lukt. Boomer moet echt nog aansterken. Een hond met zijn gestel zou toch minstens 22 kg moeten wegen.

De terugreis verloopt zonder verdere accidentjes.

2

De gasten zitten vol spanning te wachten in de living en juichen, wanneer we breed glimlachend binnenkomen. Een tournée générale geeft Steven. Alle spanningen met een San Miguel voor de heren of een plaatselijke likeur voor de dames wegdrinken. Boomer wordt langzaam helemal wakker en heeft dan jammer genoeg toch nog een akkefietje. Zijn blaas is blijkbaar nog verdoofd. Hij heeft er geen controle over en wat erin zit, komt er ongecontroleerd uit. Vliegensvlug til ik hem op en draag hem naar buiten. Laura haalt een mob en twee minuten later is dit incidentje vergeten. Waarna we aan tafel gaan, het is ondertussen al dik tien uur geworden. Nog een rondje van het huis later gaat iedereen naar boven. Boomer kan alweer op zijn poten staan. Hij gaat vlot mee naar boven, loopt op automatische piloot nu al naar zijn slaapplaats. Dit is het begin van een mooi leven voor hem.

We zijn blij dat Boomer al op de tweede dag van ons verblijf ons pad opnieuw gekruist heeft. Nog twaalf dagen gaan we samen kunnen genieten. Dat hij lang kan wandelen heeft Boomer al bewezen. Antonio liet weten dat straathonden met gemak 40 km en meer per dag afleggen. Hij mag dus zeker mee op daguitstap. Klinkt me als muziek in de oren. Hoe langer ik kan wandelen, hoe liever. En nu zeker met zo'n tof maatje erbij. Steven wandelt mee, maar zou net zo goed een hele dag op het terras kunnen doorbrengen, in het zonnetje met zijn lectuur of het onderhoudende gebabbel van Jan. De gulden middenweg is dat we om de dag samen wandelen. In de voormiddag van de niet-wandeldag doen we in de voormiddag een uitstap, lunchen in een lokaal restaurantje en luieren dan op het terras. Ik zie het al helemaal voor me dat ik op die niet-wandeldagen in de namiddag toch op stap zal kunnen met Boomer. Niet alleen een wandelmaatje, ook een beschermer zie ik in Boomer. Hij zal wolven en beren op afstand houden. Ja, die zitten terug in de Pyreneeën. "Te veel verbeelding", zegt Jan. "Die zijn er wel in Spanje, maar in Cantabrië of Asturië, hier echt niet, hoor." Een hele opluchting.

“O, dan ga je alleen met Boomer wandelen? In dat geval ga ik wél nog mee, hoor. Zal voor morgen alvast een gemakkelijke tocht van enkele uren uitstippelen”, zegt Steven. Of laten uitstippelen door Jan. Alhoewel hij zelf zijn jeep neemt om tweehonderd meter verder in zijn werkhok iets te gaan halen, kan hij feilloos tal van wandelingen, steeds vertrekkend vanuit Casa Pedro uitstippelen. Met tekeningetjes, de hoogstnoodzakelijke tekst erbij en altijd vermelding van zijn gsm-nummer. Niet om schrik aan te jagen. Maar hij is al meer dan één keer overmoedigen of ronduit dommeriken van een berg gaan plukken.

Jan stippelt een tocht van enkele uren met het kleinste hoogteverschil uit. We nemen het nodige water en de onontbeerlijke proviand mee en beginnen aan de wandeling. Zalig is het dat Boomer niet aan de leiband hoeft. Meer dan waarschijnlijk gaan we ook nu mens noch hond tegenkomen. We gaan richting Castanesa. Enkele weides moeten we zeker passeren. Het hogere gebergte gaan we vandaag niet aandoen. Daar zitten nog steeds de meeste koeien die pas midden oktober weer naar het dal gehaald zullen worden. Mochten we toch een kudde schapen of geiten naderen, zullen we dat honderden meters vooraf al horen aan het geblaat of gemekker. Zonder leiband heeft Boomer ons de dag waarop hij voor Stevens voeten sprong, gevolgd zonder meer dan 50 meter uit onze buurt te gaan. We verwachten nu niet anders. En zo geschiedt. De tocht verloopt zonder enig probleem. Uiteraard zit Boomer konijnen die ons pad kruisen, achterna. Hij heeft jachtgenen, volgens Antonio. Gelukkig kan hij geen enkel dier te pakken krijgen en keert iedere keer met zijn tong uit zijn muil hijgend terug. Wanneer we in de latere namiddag terugkeren, zit Jan op het terras. “Hoe is het gegaan met tonto?” vraagt hij. Boomer is zijn officiële naam, maar voor Jan zal het tonto worden, wanneer hij het over hem heeft. Ondertussen aait hij Boomer over de ruige vacht.

Het is zondag, vier dagen geleden dat Boomer ons gevolgd is en ons hart en dat van Jan en Laura veroverd heeft. Het weer is omgeslagen. Vanochtend geen schuchter herfstzonnnetje, maar een druilige hemel. Niet echt uitnodigend weer om een langere tocht te doen. Na een ochtendoertje en het middagmaal zitten we samen met Laura en Jan van een koffietje te genieten. Opeens wordt er aan de deur geklopt. De bel doet het niet, om de

simpele reden dat er geen bel is. Geen enkel huis in het dorp heeft een bel. Wil je bij iemand binnenkomen, dan klopt je op de deur of het raam of roep je de naam van de bewoners.

Jan doet open. Een eerder onverzorgde, hippieachtige man staat voor de deur. Op het eerste zicht weet Jan niet wie het is. Zodra de man echter begint te praten, daagt het hem. Dit is Bodo, een Duitser die jaren geleden zijn vaderland achter zich gelaten heeft om zich in een zo goed als verlaten dorpje twee valleien verder dan Dinuo te vestigen. Hij leeft er heel primitief, zelf-bedruipend. Het gerucht doet de ronde dat hij zijn voornaamste inkomen haalt uit een invaliditeitsuitkering en hier en daar klusjes uitvoert. Zijn Spaanse woordenschat is groot na al die jaren die hij hier al woont, maar zijn Duitse tongval kan hij niet helemaal verbergen.

Meteen beschuldigt hij Jan: “Jij hebt mijn hond gestolen. Ik heb hem van mijn vrienden beneden uit het dorp gekregen, toen hij tien weken oud was. Zij hebben gezien dat hij hier nu rondloopt en dat jullie hem gevangenhouden op jullie terrein.” “Gevangenhouden?” werpt Jan tegen. “Boomer loopt hier vrij rond. Uiteraard is mijn terrein omheind. Om de zoveel dagen worden de schapen van de ene wei naar de andere verzet. Het is onze verantwoordelijkheid dat ze hier blijven en geen schade aanrichten bij de burenen.” “Boomer? Mijn hond heet Charlie.” “Het is jouw hond niet”, zegt Jan. “Mijn vrienden zijn een ongechipte hond op wandeling tegengekomen. Het graatmagere, totaal onverzorgde dier is hen gevolgd. Gedwee liet het zich in hun wagen zetten. Dat was donderdag. Vrijdag zijn we naar Antonio gegaan. Het eerste wat we hem vroegen was na te gaan of Boomer gechipt was, een eigenaar had. Niet dus. Als je een beetje op de hoogte bent van de wetgeving hier zou je dat moeten weten.” Zonder verpinken antwoordt Bodo dat hij Jan niettemin gaat aanklagen. “Doe gerust”, repliceert die. “Ik bel de guardia civil. Kan ik meteen uitleggen in wat voor toestand mijn vrienden Boomer aangetroffen hebben. En denk je dat een hond met een goede thuis zo ver wegloopt? Boomer heeft hen in Villaler gekruist. Op 20 km van jouw huis. Vind je dat normaal? Voilà ik bel de guardia civil nu en zal hen eens tot in de puntjes uitleggen hoe jij jouw zogezegde hond behandeld hebt; klaag ik jou aan voor verwaarlozing.” Jan haalt zijn gsm tevoorschijn en toetst het nummer van de guardia civil in. Voor de telefoon overgaat, roept Bodo dat hij het zo laat. “Keine Polizei.” Uit ontzetting en